

**Chris
CARTER**

**NOČNÝ
LOVEC**

AKTUELL

Chris
CARTER

NOČNÝ LOVEC

Dielo je autorsky chránené. Všetky práva, najmä rozmnožovať a rozširovať, rovnako ako právo prekladu, sú vyhradené. Žiadna časť tohto diela sa nesmie bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv reprodukovat', spracovávať, rozmnožovať alebo rozširovať vo forme fotokópií, mikrofilmov a ani inými metódami použitia elektronických systémov ukladania do pamäte.

Táto kniha je fikcia. Všetky postavy, mená, charaktery, miesta a udalosti sú dielom autorovej fantázie a akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, žijúcimi alebo mŕtvymi, s obchodnými záležitosťami, udalosťami alebo miestami je celkom náhodná.

Chris Carter: Nočný lovec

Z anglického originálu The Night Stalker, ktorý vydalo vydavateľstvo Simon&Schuster, London, United Kingdom.

Copyright © 2011 by Chris Carter

All rights reserved.

Všetky práva vyhradené.

Translation © Patrik Roľko 2020

Cover design © Dominic Forbes

Cover illustration © Jentas A/S

Redakčne upravila: PhDr. Adriana Oravcová

Sadzba a zalomenie: Aktuell

Tlač: Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín, Česká republika

Vydal AKTUELL vydavateľstvo, s. r. o., Bratislava, Slovenská republika
Slovak edition © AKTUELL 2020

ISBN 978-80-89873-18-0

Chris
CARTER

NOČNÝ LOVEC

AKTUELL

*Tento román venujem mojej rodine
a Coral Chambersovej za to,
že stáli pri mne,
keď som to najviac potreboval.*

Pod'akovanie

Som nesmierne vďačný niekoľkým ľuďom, bez ktorých by tento román nikdy nevznikol.

Ďakujem Darleymu Andersonovi, ktorý je nielen tým najlepším literárnym agentom, akého si spisovateľ môže priať, ale aj skutočným priateľom, Camille Wrayovej, môjmu strážnemu anjelovi – bez jej poznámok, návrhov, znalostí a priateľstva by som bol dozaista stratený –, a všetkým skvelým ľuďom v Literárnej agentúre Darleyho Andersona, ktorí sa všemožne snažia propagovať moje knihy všade, kde sa dá.

Ďakujem Maxine Hitchcockovej, mojej báječnej redaktorky u Simona & Schustera, za jej fantastický prístup, mojim vydavateľom Ianovi Chapmanovi a Suzanne Baboneauovej za ich ohromnú podporu a dôveru, a všetkým zamestnancom vydavateľstva Simon & Schuster, ktorí odvádzajú maximálny výkon v každej fáze vydavateľského procesu.

Ďakujem Samantha Johnsonovej za pochopenie, s akým prístupom k mnohým mojim príšerným nápadom.

Moja najsrdečnejšia vďaka patrí Coral Chambersovej, ktorá ma celý čas držala nad vodou.

1

Doktor Jonathan Winston si založil na tvár chirurgické rúško a pozrel na hodiny, čo viseli na stene v pitevni číslo štyri v sute-réne budovy úradu koronera losangeleského okresu. Ukazovali 18.12.

Telo na antikorovom stole pred ním patrilo neidentifikovanej, zhruba tridsaťročnej beloške. Čierne vlasy, ktoré jej siahali po pleciah, mala mokré, ich končeky sa lepili na kovový povrch stola. Jej pokožka pôsobila v ostrom svetle operačných lúčov gumovito, skoro až neľudsky. Na mieste, kde sa telo našlo, nebolo možné určiť pravdepodobnú príčinu smrti. Nebola tam žiadna krv, na tele neboli nijaké strelné ani bodné rany, nijaké opuchliny, odreniny ani hematómy na krku, ktoré by naznačovali násilné škrtenie. Žiadne stopy zranení až na skutočnosť, že ten, čo ju zabil, jej zašil ústa a vagínu. Použil na to pevnú hrubú niť. Stehy, ktoré v týchto miestach zanechal, boli nesúmerné, krivé, doslova lajdácke.

„Môžeme?“ spýtal sa Seana Hannaya, mladého forenzného patológa, ktorý mu asistoval.

Hannay nemohol odtrhnúť oči od ženinej tváre a jej zašitých úst. Z nejakého dôvodu bol dnes oveľa nervóznejší než zvyčajne.

„Sean, môžeme sa pustiť do práce?“

„Ach, iste, doktor Winston. Prepáčte.“ Konečne pozrel na koronera a prikývol. „Všetko je pripravené.“ Postavil sa na svoje

miesto, zatiaľ čo súdny lekár zapol digitálny diktafón, ktorý mal hneď poruke.

Nadiktoval doň dátum a čas, mená prítomných a číslo pitevného protokolu. Telo už mali odmerané aj odvážené, takže pokračoval opisom telesných znakov obete. Nepustil sa do pitvy, kým mŕtvolu dôkladne neprezrel, hľadal čokoľvek, čo by ju pomohlo identifikovať. Keď spočinul zrakom na stehoch v rozkroku, zarazil sa.

„Moment,“ šepol, pristúpil bližšie a opatrne rozťahol obeti nohy. „Podali by ste mi baterku, Sean?“ Natiahol ruku k asistentovi bez toho, aby naňho pozrel. V tvári sa mu zračilo znepokojenie.

„Niečo neseďí?“ spýtal sa Hannay a podal doktorovi Winstonovi malú kovovú baterku.

„Nie som si istý,“ odvetil súdny lekár a namieril svetelný kužeľ na miesto, ktoré ho nečakane zaujalo.

Hannay nepokojne prešliapol z nohy na nohu.

„Stehy jednoznačne nie sú prevedené odborne,“ uviedol doktor Winston na záznam. „Sú amatérsky nepresné. Pripomínajú stehy, akými majú pubertiaci prišité záplaty na roztrhaných rifliach.“ Naklonil sa ešte bližšie. „Navyše majú priveľký rozstup, medzery medzi nimi sú veľmi široké a...“ zarazil sa a naklonil hlavu nabok. „To snáď nie...“

Hannayovi prebehol mráz po chrbte. „Čo tam vidíte?“ Podišiel bližšie.

Doktor Winston sa zhlboka nadýchol a zvolna pozrel na svojho asistenta. „Zdá sa, že v nej vrah niečo nechal.“

„Čože?“

Doktor Winston sa ešte chvíľu sústredene díval na koniec svetelného kužeľa, až kým si nebol úplne istý. „Svetlo sa odráža od nejakého predmetu vo vnútri.“

Hannay sa sklonil a nasledoval patológov pohľad. Uvidel to takmer okamžite. „Došľaka, naozaj sa tam niečo blyští. Čo je to?“ „Netuším, ale je to dosť veľké, aby to bolo vidieť pomedzi stehy.“

Doktor Winston sa narovnal, načiahol sa k tácke s nástrojmi a vzal kovové ukazovadlo.

„Sean, posviette mi.“ Podal baterku asistentovi a ukázal mu,

kam ju má nasmerovať. Potom sa sklonil a opatrne vsunul hrot ukazovadla do medzery medzi dvoma stehmi a zamieril s ním k neznámemu predmetu v tele obete.

Hannay držal pevne baterku.

„Je to niečo kovové,“ oznámil doktor Winston, keď zľahka zasondoval ukazovadlom. „Ale stále neviem určiť s istotou, čo by to mohlo byť. Podajte mi, prosím, nožnice na stehy a pinzetu.“

Doktor Winston postupoval systematicky, po každom prestrihnutom stehu vytiahol kúsok hrubej čiernej nite z kože pomocou pinzety a vložil ho do malej plastovej nádoby na dôkazy. Netrvalo mu to ani minútu.

„Bola znásilnená?“ spýtal sa Hannay.

„V okolí genitálií sú viditeľné škrabance a odreniny svedčiace o násilnej penetrácii,“ potvrdil doktor Winston. „Ale tie mohli pokojne vzniknúť pri zasúvaní toho predmetu do vagíny. Urobím zopár sterov a pošlem ich spolu so vzorkami nite na rozbor.“ Položil nožničky a pinzetu na druhú tácku určenú pre použité nástroje. „Tak sa pozrime, čo nám tu vrah zanechal.“

Hannay s napätím sledoval, ako doktor Winston vsúva pravú ruku do lona obete. „Mal som pravdu. Je to niečo väčšie.“

Na okamih zavládlo nepríjemné ticho.

„A má to čudný tvar,“ pokračoval po chvíli doktor Winston. „Zdá sa, že je to hranaté a navrchu to má akýsi zvláštny výstupok.“ Konečne sa mu podarilo predmet uchopiť. Keď ho vyťahoval von, ten zvláštny výstupok cvakol.

Hannay podišiel bližšie, aby si ho lepšie prezrel.

„Kovový, relatívne ťažký, zjavne ručná výroba...“ zhodnotil doktor Winston pri pohľade na predmet, ktorý držal v dlani. „Stále však netuším, o čo...“ Zarazil sa. Srdce sa mu náhle divoko rozbúšilo v hrudi. Zdesene vyvalil oči. „Preboha...“

2

Detektívi Robertovi Hunterovi z oddelenia lúpeží a vražd losangeleskej polície trvalo viac než hodinu, kým sa dostal z budovy súdu v Hollywoode k bývalému mäsiarstvu vo východnom L. A. Volali ho už pred štyrmi hodinami, ale súdne pojednávanie, v ktorom svedčil, sa pretiahlo viac, než očakával.

Hunter bol členom elitného klubu – klubu, do ktorého sa však väčšina detektívov losangeleského policajného zboru nijako zvlášť nehrnula. Popravde, mnohí z nich by si nechali radšej odňať ruku, keby na to prišlo. Zvláštne oddelenie zriadili výhradne na riešenie prípadov sériových a závažných úkladných vražd, ktoré boli náročné na čas a vyžadovali vysokú odbornosť. Hunter mal v ňom navyše výnimočné postavenie. Vzhľadom na skutočnosť, že vyštudoval kriminologickú psychológiu, prideliovali mu prípady, v ktorých sa páchatelia dopúšťali extrémnej brutality. Na oddelení sa takým prípadom hovorilo UM – Ultramordy.

Mäsiarstvo stálo na konci radu niekoľkých dávno zatvorených obchodov. Celá štvrť pôsobila zanedbaným dojmom. Hunter zaparkoval svoj starý buick vedľa bielej dodávky forenzných technikov. Vystúpil z auta a rozhliadol sa po ulici. Všetky okná na domoch boli obité hrubým plechom a múry prestriekané farebnými nápismi toľkokrát, že sa už ani nedalo určiť, akú farbu mali pôvodne.

Podišiel k policajtovi, ktorý strážil vchod, ukázal mu služobný odznak a podliezol žltú pásku ohraničujúcu miesto činu. Muž len mlčky kývol hlavou, v očiach mal neprítomný pohľad.

Hunter sa oprel do dverí a vstúpil dnu.

Odporný zápach ho zasiahol ako nečakaný úder do brucha, až sa mu zdvihol žalúdok – zmes smradu skazeného mäsa, zatuchnutého potu, zvratkov a moču ho páčila v nose aj v očiach. Na okamih sa zastavil, vyhrnul si golier na košeli a improvizovane si ním prikryl ústa a nos.

„S týmto je to lepšie,“ povedal Carlos Garcia, keď vyšiel zo zadnej miestnosti, a podal Hunterovi chirurgické rúško. Sám ho mal už nasadené na tvári.

Garcia mal vysokú štíhlu postavu, dlhšie tmavé vlasy a svetlo-modré oči. Jeho pekný chlapčenský vzhľad hyzdil len malý hrboľ na nose, pozostatok po zlomenine. Na rozdiel od ostatných detektívov z oddelenia lúpeží a vražd Garcia robil všetko preto, aby sa do elitného klubu vraždárov dostal. Hunterovým parťákom bol už skoro tri roky.

„Vzadu je ten smrad ešte horší.“ Garcia kývol hlavou k dverám, z ktorých pred chvíľou vyšiel. „Ako to šlo na súde?“

„Pomaly,“ odvetil stroho Hunter a nasadil si rúško. „Tak čo tu máme?“

Garcia naklonil hlavu. „Poriadny hnus. Obeťou je mladá beľoška okolo tridsiatky. Našli ju na mäsiarskom pulte.“ Ukázal na miestnosť za sebou.

„Príčina smrti?“

Garcia zavrtel hlavou. „Musíme počkať na pitvu. Na prvý pohľad nie je nič zjavné. Ale dobre počúvaj – mala zašité ústa aj vagínu.“

„Čože?“

Garcia prikývol. „Ako vravím. Úchylné. Niečo také som ešte nevidel.“

Hunter šibol očami na dvere za parťákom.

„Telo je už preč,“ vytušil Garcia ďalšiu otázku. „Dnes tu mal technikov na povel doktor Winston. Chcel, aby si videl telo na mieste činu, presne tak ako sa našlo, ale nemohol už dlhšie čakať. Hrozilo, že sa v tom teple urýchlí rozklad.“

„Kedy ho odviezli?“ spýtal sa Hunter a automaticky pozrel na hodinky.

„Asi pred dvoma hodinami. Ako poznám doktora, bude mať už polovicu pitvy za sebou. Vie, ako sa im nerád prizeraš, takže nemalo zmysel čakať. Kým to tu prezrieme, bude už pre nás určite niečo mať.“

Hunterovi zazvonil vo vrecku mobil. Vylovil ho, stiahol si rúško a nechal ho voľne visieť na krku. „Detektív Hunter.“

Niekoľko sekúnd počúval hlas na druhom konci. „Čože?“ Pozrel na Garcíu, ktorý okamžite zaregistroval parťákovu prudkú zmenu nálady.

3

Garcia zvládol cestu z východného L. A. k Úradu súdneho lekára okresu Los Angeles na North Mission Road v rekordnom čase.

Po prízjazde na parkovisko pred budovou boli zmätení ešte viac než predtým. Vchod blokovali štyri policajné vozy a dve hasičské autá. Ďalšie policajné vozy stáli na parkovisku. Všade chaoticky pobehovali uniformovaní strážnici, pokrikovali jeden na druhého alebo dávali povely komusi na druhom konci vysielacky.

Zástupcovia médií sa sem zhŕkli ako vyhľadované supy. Všade stáli dodávky miestnych televíznych spoločností a spravodajských denníkov. Reportéri, kameramani a fotografi sa všemožne snažili dostať čo najbližšie. Policajné jednotky však včas vytvorili okolo hlavnej budovy nepriepustný kordón.

„Čo sa tu, dofrasa, deje?“ šepol Hunter, keď Garcia zastavil pred vjazdom na parkovisko.

„Musíte odtiaľto okamžite odísť, pane,“ vysypal mladý policajt na Garciu a naznačoval mu, aby bezodkladne pokračoval v jazde. „Tu nemôžete...“

Zarazil sa, len čo uvidel Garciov odznak. „Prepáčte, detektív, hneď to bude.“ Otočil sa k ďalším dvom strážnikom, čo stáli pri svojich autách. „No tak, chlapci, uhnite.“

Ani nie za pol minúty Garcia zaparkoval svoju Hondu Civic priamo pred schodmi, ktoré viedli k hlavnej budove.

Hunter vystúpil z auta a rozhliadol sa. Na druhom konci parkoviska postávala skupinka ľudí, väčšina z nich mala na sebe biele plášte. Boli to laboranti a zamestnanci úradu koronera.

„Čo sa tu stalo?“ spýtal sa hasiča, ktorý práve dohovoral do vysielacky.

„Na to sa musíte spýtať veliteľa. Ja vám môžem povedať len toľko, že kdesi tam vo vnútri došlo k požiaru.“ Ukázal na budovu bývalej nemocnice, ktorá po rekonštrukcii slúžila ako márnica.

Hunter sa zamračil. „Požiar?“

Zvláštne oddelenie vražd občas vyšetrovalo aj prípady podpaľachstva, ale o skutočné ultra-mordy šlo pri nich len zriedkakedy. Hunter doposiaľ nevedol vyšetrovanie žiadneho z nich.

„Robert!“

Hunter sa otočil a uvidel doktorku Carolyn Hoveovú, ako kráča dolu schodmi rovno k nim. Na štyridsaťšesť rokov vyzerala vždy oveľa mladšia. Dnes však nie. Gaštanovohnedé vlasy, ktoré nosila zvyčajne dokonale upravené, mala rozčuchané, tvárila sa vážne a sklúčene. Ak by sa na Úrade súdneho lekára okresu Los Angeles používali hodnosti, doktorka Hoveová by bola prvou palubnou dôstojníčkou, nasledovala by hneď po kapitánovi doktorovi Winstonovi.

„Kristepane, doktorka, čo sa tu deje?“ spýtal sa Hunter.

„Hotové peklo na zemi...“

4

Hunter, Garcia a doktorka Hoveová vyšli po schodoch a veľkými krídlovými dverami vstúpili do budovy. V hale postávalo niekoľko ďalších policajtov a hasičov. Doktorka Hoveová viedla detektívov popri recepcii k schodisku vedúcemu do suterénu. Vzduchom sa šírila odporný zápach chemikálií a spáleného mäsa, aj keď odsávacie ventilátory bežali podľa hluku na plné obrátky. Obaja detektívi sa zháčili a reflexívne si zakryli nos dlaňou.

Garcia cítil, ako sa mu dvíha žalúdok.

Podlaha na samom konci chodby, priamo pred pitevnou číslo štyri, bola zaplavená vodou. Dvere do pitevne boli dokorán, ale zdalo sa, že ich ktosi vylomil z pántov.

Veliteľ hasičov práve dával pokyny jednému zo svojich mužov, keď si všimol blížiacu sa trojicu.

„Veliteľ, to sú detektívi Robert Hunter a Carlos Garcia z oddelenia vražd,“ predstavila mu ich doktorka Hoveová.

Žiadne potriasanie rukami, len zdvorilé prikývnutia.

„Čo sa tu stalo?“ spýtal sa Hunter, zatiaľ čo zvedavo naťahoval krk do pitevnej miestnosti. „A kde je doktor Winston?“

Doktorka Hoveová mlčala.

Veliteľ hasičov si zložil helmu a utrel si čelo do rukavice. „Došlo tu k výbuchu.“

„K výbuchu?“ zamračil sa Hunter.

„Presne tak. Miestnosť sme dôkladne prezreli, nie sú tam

žiadne skryté ohniská. Popravde, požiar nebol zvlášť rozsiahly. Sprinklery ho uhasili ešte pred naším príchodom. V tejto chvíli nevieme, čo ten výbuch spôsobilo, musíme počkať na správu vyšetrovateľov.“ Pozrel na doktorku Hoveovú. „Táto pitevňa je údajne najväčšia a slúži aj ako laboratórium, je to tak?“

„Áno, presne tak,“ potvrdila doktorka Hoveová.

„Skladujete v nej aj nejaké prchavé chemikálie, trebárs plyn v natlakovaných bombách?“

Doktorka Hoveová na okamih zatvorila oči a sťažka vzdychla. „Občas.“

Veliteľ hasičov prikývol. „Možno u nich došlo k úniku, ale ako som povedal, múdrejší budeme až po správe od vyšetrovateľov. Je to odolná stavba s pevnými základmi. Sme v suteréne, miestnosti tu majú oveľa hrubšie múry než priestory v ostatných častiach budovy, čo výbuch do určitej miery stlmilo. Škody v interiéri sú síce značné, ale explózia nebola až taká silná, aby poškodila statiku budovy. Viac vám v tejto chvíli nepoviem.“ Stiahol si rukavice a počúchal si oči. „Nie je to pekný pohľad, doktorka.“ Zarazil sa, akoby nevedel, čo k tomu ešte dodať. „Je mi to naozaj veľmi ľúto.“ Z jeho slov bolo počuť smútok a žiaľ. Pietne kývol hlavou na detektívov a vydal sa späť do haly.

Všetci traja zostali stáť na prahu miestnosti, ktorá bývala pitevnou číslo štyri, a pohľadom vstrebávali tú skazu. Na druhom konci miestnosti sa povalovali vyvrátené a pokrútené stoly, pomliaždené tácky, zdeformované skrinky a vozíky, zasypané sutinami a kúskami ľudských tiel. Zadná stena a časť stropu boli viditeľne poškodené trhlinami a špinavé od krvi.

„Kedy sa to stalo?“ spýtal sa Garcia.

„Asi pred hodinou. Bola som na porade v druhej budove. Zrazu sa ozval tlmený výbuch a požiarne hlásiče spustili cirkus.“

Huntera znepokojovalo obrovské množstvo krvi a počet čiernych nepriepustných plachiet, roztrúsených po miestnosti, ktoré zakrývali mŕtve telá alebo ich časti. Chladiace boxy na mŕtvolu stáli totiž na opačnej strane od miesta výbuchu. Ani jeden z nich na prvý pohľad nevykazoval známky poškodenia.

„Koľko tiel bolo vytiahnutých z boxu, doktorka?“ spýtal sa váhavo.

Doktorka Hoveová pochopila, že Hunterovi to došlo. Zdvihla pravačku a ukázala mu jeden prst.

Hunter si sťažka vzdychol. „Prebiehala tu pitva.“ Bolo to skôr konštatovanie než otázka. Po chrbte mu prebehol mráz. „Doktor Winston?“

„Doriti!“ Garcia si prebehol dlaňou po tvári. „To snáď nie.“

Doktorka Hoveová odvrátila pohľad, ale nie dosť rýchlo, aby skryla slzy, ktoré sa jej tisli do očí.

Hunter sa na ňu chvíľu mlčky díval, potom obrátil pozornosť znova na to, čo zostalo z pitevne. V hrdle mu náhle vyschlo, srdce mu zovrel dusivý smútok. Doktora Jonathana Winstona poznal viac než pätnásť rokov. Odnepamäti bol hlavným súdnym lekárom Los Angeles. Neúnavný pracant s brilantnými schopnosťami, akému sa nevyrovnal nikto. Vždy sa snažil, aby mohol byť pri tom, keď išlo o pitvu obete, ktorá bola zavraždená za zjavne nezvyčajných okolností. Ale hlavne bol Hunterovi skoro ako rodina. Najlepší priateľ. Nieкто, na koho sa veľakrát spoliehal. Nieкто, koho si vážil a obdivoval ako málokoho. Nieкто, kto mu bude úprimne chýbať.

„Prítomní boli dvaja ľudia.“ Doktorke Hoveovej sa na okamih zachvel hlas. „Doktor Winston a Sean Hannay, dvadsaťjedenročný forenzný asistent.“

Hunter zatvoril oči. Na to sa nedalo povedať nič.

„Volala som hneď, ako som to zistila,“ povedala doktorka Hoveová.

Garcia neskrýval šok. Počas svojej kariéry videl už mnoho mŕtvol, podaktoré boli dokonca groteskne znetvorené sadistickým vrahom. Ale žiadnu z obetí nepoznal osobne. A aj keď sa s doktorom Winstonom zoznámil len pred tromi rokmi, veľmi rýchlo sa z nich stali priatelia.

„Čo ten chlapec?“ spýtal sa nakoniec Hunter. A Garcia po prvý raz zažil, že sa parťákovi trasie hlas.

Doktorka Hoveová pokrútila hlavou. „Bohužiaľ. Sean Hannay práve končil tretí ročník patológie na Kalifornskej univerzite. Chcel sa stať forenzným analytikom. Osobne som mu pred pol rokom schválila u nás stáž.“ V očiach sa jej zalesklo. „Vlastne tu vôbec nemal byť. Len tu vypomáhal.“ Doktorka sa odmlčala,

starostlivo zvažovala každé ďalšie slovo. „Požiadala som ho o to. Jonathanovi som totiž pôvodne mala asistovať ja.“

Hunter si všimol, že sa jej trasú ruky.

„Bol to prípad úmrtia za zvláštnych okolností,“ pokračovala. „Pri nich vždy žiadal o asistenciu mňa. A ja by som mu vyhovela, keby som sa nezdržala na porade. Preto som poprosila Seana, aby to vzal za mňa.“ Zhrozila sa. „Dnes tu nemal zomrieť on, ale ja.“

5

Hunter vedel, čo sa doktorke Hoveovej odohráva v hlave. Bezprostredne po výbuchu sa u nej prejavil pud sebazáchovy, pocítila ohromnú úľavu. Mala šťastie, unikla smrti len o vlások. Lenže teraz preberali opraty rozum a pocit viny, myseľ ju trestala tým najhorším možným spôsobom. *Keby sa porada nepretiahla, Sean Hannay by bol nažive.*

„Vy za to nemôžete, doktorka, nie je to vaša vina,“ pokúsil sa ju utešiť, ale vedel, že slová v takejto chvíli veľa nezmôžu. Všetci najprv potrebujú pochopiť, čo presne sa v tejto miestnosti stalo, než sa zmieria s následkami tragédie.

Hunter vkročil do pitevne, v duchu si zaznamenával, čo vidí. Nič z toho mu zatiaľ nedávalo zmysel. Náhle mu čosi padlo do oka a chvíľu nato sa otočil k doktorke Hoveovej.

„Nahrávate si pitvy na video?“ spýtal sa a ukázal na dlážku, kde ležalo čosi, čo pripomínalo statív.

Doktorka Hoveová pokrútila hlavou. „Len veľmi zriedka. Navyše žiadosť o takýto záznam musím schváliť ja sama alebo...“ Odtrhla oči od Huntera a zadívala sa do miestnosti. „... hlavný súdny lekár.“

„Doktor Winston.“

Váhavo prikývla.

„Je možné, že sa rozhodol nahrávať aj túto pitvu?“

Doktorka Hoveová sa nad tým na okamih zamyslela, v tvári sa jej zračila nádej. „Vlastne je. Ak bol prípad preňho dostatočne zaujímavý.“

„No, aj keby to tak bolo, ako by nám to pomohlo?“ ozval sa Garcia. „Kamera je určite totálne na šrot. Veď pozrite, čo zostalo z pitevne.“

„Možno sa predsa len niečo zachovalo,“ poznamenala doktor-ka Hoveová.

Pohľady oboch detektívov razom spočinuli na nej.

„Viete azda niečo, čo my nie?“ spýtal sa Hunter.

„Pitevňa číslo štyri sa zavše používa aj ako prednášková miestnosť,“ vysvetlila im doktorka. „Je to jediná sála, z ktorej sa videozáznam prenáša priamo do nášho centrálného počítača. To znamená, že všetky obrazové záznamy sa simultánne ukladajú na pevný disk v tomto počítači. Stačí, aby patológ zapol digitálnu kameru, spustil prenos, a nahrávka jeho prednášky či obhliadka mŕtvol sa automaticky nahráva do počítača.“

„A dá sa zistiť, či to doktor Winston urobil?“

„Poďte za mnou.“

Doktorka Hoveová zamierila ráznym krokom späť k schodisku a vybehla po ňom na prízemie. Viedla ich popri recepcii k širokým krídlovým kovovým dverám, za ktorými sa ťahala dlhá pustá chodba. Z nej po chvíli zahli vpravo do malej bočnej chodbičky. Na jej konci boli dvere s malým okienkom z mliečneho skla – kancelária doktorky Hoveovej. Odomkla ich a vpustila detektívov dnu.

Šla rovno k počítaču, čo ležal na stole, a zadala vstupné heslo. Hunter s Garciom sa postavili za ňu.

„Oprávnenie pre prístup do videoarchívu centrálného počítača mám iba ja a doktor Winston. Tak sa pozrieme, či tu niečo je.“

Doktorka Hoveová klikla párkrát myšou a na obrazovku naskočil zoznam všetkých videonahrávok uložených na pevnom disku. Hlavný súbor obsahoval tri podsúbory – NOVÉ ZÁZNAMY, PREDNÁŠKY a PITVY. Doktorka otvorila ten prvý. Bol v ňom len jeden záznam vo formáte .mpg. Podľa časového údaju vznikol zhruba pred hodinou.

„Bingo! Jonathan pitvu skutočne nahral.“ Doktorka Hoveová sa náhle zarazila a pozrela znepokojene na Huntera. Všimol si, že nebadane odtiahla ruku od myši.

„To je v poriadku, doktorka, nemusíte sa na to dívať. My už to zvládneme aj sami.“

Doktorka Hoveová váhala iba chvíľu. „Ale áno, musím.“ Klikla dvakrát na súbor. Obrazovka zablikala a počítač spustil aplikáciu videoprehrávača. Hunter s Garciom sa naklonili bližšie.

Obrazový záznam nemal bohvieakú kvalitu, ale biele ženské telo ležiace na pitevnom stole bolo na ňom vidieť celkom zreteľne. Kamera snímala miestnosť zhora a pod istým uhlom, objektív bol čiastočne zaostrený tak, že pitevný stôl zaberal prevažnú časť obrazovky. Napravo bolo vidieť dve ľudské postavy v bielych laboratórnych plášťoch, kamera ich snímala od pásu dolu.

„Nedá sa ten obraz nastaviť trochu inak?“ spýtal sa Garcia.

„Nie,“ zavrtel hlavou Hunter. „Takto sa to nahralo. Je to záznam, neovládame kameru, iba prehrávame, čo natočila.“

Jedna z postáv v plášťoch podišla k stolu a sklonila sa k hlave mŕtvol, aby ju preskúmala. Na obrazovke sa náhle zjavila tvár doktora Winstona.

„Nič nepočuť,“ poznamenal Garcia, keď videl, ako doktor Winston pohybuje perami. „Kam sa podel zvuk?“

„Mikrofóny na kamerách, ktoré používame pri nahrávaní v pitevniach, nie sú veľmi kvalitné,“ vysvetlila doktorka Hoveová. „Zvyčajne ich ani nezapíname.“

„Myslel som si, že patológovia majú vo zvyku nahrávať si podrobne celý priebeh pitvy.“

„Presne to aj robíme,“ potvrdila. „Nahrávame si každý krok na vlastné diktafóny. Máme ich vždy poruke. Ten Jonathanov skončil rozmlátený na márne kúsky v troskách pitevne.“

„Skvelé.“

„*Oči orieškovohnedé, pleť starostlivo udržiavaná, ušné lalôčky neboli zjavne nikdy prepichnuté...*“ vykladal Hunter, než sa doktor Winston obrátil ku kamere chrbtom. „Dofrasa! Teraz mu už nevidím na ústa.“

„Vy dokázate čítať z pier?“ začudovala sa doktorka Hoveová, ale prekvapený výraz sa zrkadlil aj v Garciovej tvári.

Hunter neodpovedal. Sústredil sa na obrazovku.

„Kde si sa to, kristepane, naučil?“ spýtal sa Garcia.

„Z kníh,“ zaklamal Hunter. Jeho minulosť bola v tejto chvíli to posledné, o čom by chcel hovoriť.

Niekoľko ďalších sekúnd sa všetci traja mlčky dívali na záznam.

„Jonathan vykonáva rutinnú obhliadku tela,“ potvrdila doktorka Hoveová. „Zaznamenáva všetky charakteristické znaky vrátane prvého dojmu z vonkajších zranení, pokiaľ tam nejaké sú. Zároveň hľadá akékoľvek fyzické stopy, ktoré by pomohli identifikovať obeť – priviezli ju sem bez mena.“

Náhle sa doktor Winston zarazil, čosi ho očividne zaujalo. Všetci traja sledovali, ako mu asistent podáva malú baterku. Doktor Winston si ňou zasvietil priamo na stehy v rozkroku obeť, prechádzal kužeľom svetla raz zhora nadol, raz z jednej strany na druhú. Akoby ho na tom mieste niečo miatlo.

„Čo to robí?“ Garcia nevdojak naklonil hlavu, azda aby lepšie videl.

Videozáznam pokračoval. Všetci traja pozorne sledovali, ako doktor Winston preniká kovovým ukazovadlom pomedzi stehy do tela obeť. Jeho pery sa opäť rozhybali. Doktorka Hoveová a Garcia pozreli okamžite na Huntera.

„Je to niečo kovové,“ tlmočil im Hunter, *„ale stále neviem s istotou, čo by to mohlo byť. Podajte mi, prosím, nožnice na stehy a pinzetu.“*

„Ona mala niečo v sebe?“ zamračila sa doktorka Hoveová.

Doktor Winston sa znovu odvrátil od kamery a pristúpil k odstraňovaniu stehov. Hunter ich napočítal celkom päť. Keď bol s tým doktor hotový, vsunul pravú ruku do tela obeť.

O niekoľko sekúnd nato sa mu z nej podarilo vytiahnuť akýsi predmet. Kamera z neho na okamih zachytila iba nepatrný zlomok.

„Čo to bolo?“ spýtal sa Garcia. „Čo to mala obeť zašité v tele? Videli ste to niekto?“

„Nie som si istý,“ odvetil Hunter. „Počkáme, možno sa otočí a ukáže ho lepšie na kameru.“

Ale to sa už nestalo.

O niekoľko sekúnd nato došlo v pitevni k výbuchu a videozáznam nahradila na obrazovke zrnitá plocha. Uprostred nej svietil oznam: *Pitevňa 4 – Žiadny signál.*

6

V miestnosti zavládlo hrobové ticho. Po niekoľkých sekundách ho prerušila doktorka Hoveová.

„Bomba? Niektó umiestnil obeť vraždy do tela bombu? To ako vážne...?“

Nikto jej neodpovedal. Hunter sa už chopil myši, klikaním pretočil záznam späť do okamihu tesne predtým, ako doktor Winston vytiahol ruku z tela obete s neidentifikovaným kovovým predmetom v zovretej dlani, a znovu ho prehral. Všetci traja upierali zrak na obrazovku.

„Nedá sa to jasne rozoznať,“ povedal Garcia. „Pohyb pred kamerou je príliš rýchly. Môžeš to spomaliť?“

„Je úplne jedno, aký to má tvar,“ odvetila doktorka Hoveová takmer v tranze. „Bola to bomba. Čo za človeka vloží bombu do tela obete? A prečo?“ Ustúpila od stola a začala si masírovať spánky. „Terorista?“

Hunter zavrtel hlavou. „Nie, už len to miesto, kde ju našli, je v rozpore so samou podstatou terorizmu. Teroristi chcú spôsobiť čo najviac škody a čo najväčšie straty na životoch. Nerád pripomínam, čo je každému hneď jasné, doktorka, ale toto je márnica, nie nákupné centrum. A ani výbuch nebol nijako zvlášť silný, zničil iba časť stredne veľkej miestnosti.“

„Navyše väčšina tiel v nej bola už mŕtva,“ dodal Garcia bez najmenšej dávky sarkazmu v hlase.

„Prečo by potom dával niekto bombu do mŕtvoly? To nedáva žiadny zmysel.“

Hunter pozrel na doktorku. „Na túto otázku zatiaľ nemám odpoveď.“ Na okamih sa odmlčal. „Musíme sa sústrediť na to, čo máme. Predpokladám, že nikto iný okrem nás túto nahrávku nevidel.“

Doktorka Hoveová pokrútila hlavou.

„Tak to aj zatiaľ zostane,“ zdôraznil Hunter. „Ak sa rozkrírne, že vrah umiestnil bombu do tela obete, novinári roztočia cirkus. A my namiesto vyšetrovania budeme viesť nezmyselné rozhovory a odpovedať na hlúpe otázky. Na to naozaj nemáme čas. To, čo sa stalo, je hrozné, ale musíme si uvedomiť, že nám kdesi tam vonku behá šialenec, čo sa neštíti zabiť mladú ženu, dá do nej výbušninu a zašije ju. A následne vezme život dvom ďalším nevinným ľuďom.“

Doktorke Hoveovej sa v očiach znovu zaleskli slzy. V priebehu uplynulých rokov však pracovala s Hunterom už na mnohých prípadoch a vedela, že mu môže dôverovať ako žiadnemu inému policajtovi. Zvoľna prikývla, v tvári sa jej zračil hnev.

„Len mi sľúbte, že toho hajzla chytíte.“

Pred odchodom zo súdneho sa Hunter s Garciom zastavili ešte na chvíľu v kriminalistickom laboratóriu a vyzdvihli si všetky dostupné informácie, ktoré forenzný tím zatiaľ zozbieral. Výsledky väčšiny laboratórnych testov budú známe najskôr o dva dni. Hunter nemal možnosť vidieť telo na mieste činu, preto sa v tejto chvíli musel spoľahnúť len na správy od technikov, ich poznámky a fotografie.

Vedel, že telo našli pred ôsmimi hodinami v zadnej miestnosti opusteného mäsiarstva vo východnom Los Angeles. Ktosi naň anonymne upozornil políciu. Hunter si vyzdvihne kópiu nahrávky telefonického rozhovoru neskôr.

Cestou späť do východného L. A. si prechádzal spis od technikov. Podľa fotografií z miesta činu obeť ležala nahá na chrbte na špinavom kovovom pulte. Nohy mala umiestnené rovno a pri sebe, ale neboli nikde zviazané. Jedna ruka jej visela cez okraj pultu, druhá spočívala na hrudi. Oči mala doširoka otvorené.

Hunter videl taký výraz už veľakrát – zračil sa v nich číry strach.

Na jednej snímke bol zväčšený detail úst. Žena mala pery zašité hrubou drsnou čiernou niťou. Pramienky krvi, ktoré sa ťahali od vpichov po ihle k brade a krku, naznačovali, že bola ešte pri vedomí, keď jej to vrah robil. Ďalšia detailná snímka ukazovala to isté v jej rozkroku. Genitálie a vnútorné strany stehien mala rovnako zakrvavené. Okolo stehov bolo vidieť mierny odtok – ďalší znak, ktorý potvrdzoval, že zomrela až niekoľko hodín po tom, čo ju niekto zohavil ihlou a niťou. Rany jej začali hnisať ešte predtým, než vydýchla naposledy. Príčinou jej smrti však nebola infekcia.

Hunter si prezrel fotografie interiéru bývalého mäsiarstva. Všade bola špina a neporiadok. Po podlahe sa váľali fajky na krek, injekčné striekačky, použité kondómy a potkaní trus. Steiny boli posprejované nápismi a znakmi. Technici našli v zadnej miestnosti toľko rôznych odtlačkov prstov, akoby sa tam konala nejaká párty. Popravde, jediné, čo by v tejto chvíli mohlo vrhnúť do vyšetrovania prípadu aspoň trochu svetla, bola pitva.

7

Keď Garcia doviezol Huntera späť k jeho autu zaparkovanému neďaleko mäsiarstva, všetci už boli preč. Miesto činu zostávalo naďalej ohraničené žltou policajnou páskou. Vchod do budovy strážil osamelý policajt v uniforme.

Garcia vedel, že Hunter si dá s obhliadkou miesta činu poriadne načas, aby neprehliadol žiadny detail.

„Vrátim sa na stanicu. Uvidím, či nám tie fotky nejako pomôžu s identifikáciou. Ako si povedal, našou prioritou je zistiť jej totožnosť.“

Hunter súhlasne prikývol a vystúpil z auta.

Strážnikovi pri vchode ukázal služobný odznak a vstúpil do mäsiarstva, v ten večer už po druhý raz. Mal pocit, že ten odporný zápach vnútri sa medzitým prinajmenšom strojnásobil.

Len čo sa za ním zatvorili dvere, obklopila ho čierno-čierna tma. Telo mu okamžite zaplavil adrenalin. Rozsvietil baterku. Každý jeho krok sprevádzal praskot skla alebo čvachtanie čohosi vlhkého na zemi. Prešiel popri starom sklenenom pulte, v ktorom sa kedysi vystavovali mäsové výrobky, a zamieril k dverám na konci predajne. Bzuket múch bol čoraz intenzívnejší.

Ďalšia miestnosť bola výrazne väčšia a spájala predajňu s malou mraziarňou na konci. Hunter zostal stáť vo dverách, zápasil s odporným smradom. Žalúdok ho úpenlivo prosil, aby odtiaľ

odišiel, vyhrážal sa mu, že každú chvíľu exploduje, a nútil ho k dáveniu, až sa neubránil dráždivému kašľu. Rúško na tvári mu nijako nepomáhalo.

Pomaly prechádzal kužeľom svetla po miestnosti. Pri zadnej stene stáli dve obrovské kovové výlevky. Napravo od nich prázdny regál vysoký až po strop. Po policiach pobehovali potkany.

Hunter sa zháčil.

„Prekliate potkany,“ zašomral. Nenávidel ich.

V tej chvíli sa v duchu preniesol do minulosti, keď mal len osem rokov.

Cestou zo školy ho zastavili dvaja starší chlapci a vzali mu desiatovú škatuľku, na ktorej bol obrázok Batmana. Dostal ju od mamy pred rokom k narodeninám, len pár mesiacov pred tým, než podľahla rakovine. Predstavovala to najvzácnejšie, čo mal.

Chvíľu si ho tí dvaja bitkári doberali, hádzali si navzájom škatuľku tak, aby ju nemohol chytiť, a potom ju odkopli do odkrytej kanalizačnej šachty.

„Bež si po ňu, hlucháň.“

Matkina smrť Huntera a jeho otca hlboko zasiahla a obzvlášť ťažké bolo vyrovnať sa s jej následkami. Celé týždne, čo jej choroba postupovala, sedával osamote zavretý vo svojej izbe, počúval jej zúfale náreky, prežíval jej bolesť, akoby bola jeho. Po jej smrti začal Hunter trpieť závažnou stratou sluchu. Týmto psychosomatickým spôsobom sa jeho telo uzatváralo pred žiaľom. Dočasná hluchota urobila z neho ešte ľahší terč šikanovania. Aby mu unikol aspoň sčasti, naučil sa čítať druhým ľuďom z pier. Po dvoch rokoch sa mu sluch vrátil rovnako nečakane, ako ho opustil.

„No tak, hlucháň, na čo čakáš?“ vyzval ho znova ten väčší z chlapcov.

Hunter sa bez váhania vrhol do šachty, zostupoval rýchlymi krokmi po kovovom rebríku, akoby mu išlo o život. A presne na to tí chuligáni čakali. Uzavreli otvor šachty poklopom a so smiechom odkráľali.

Hunter našiel svoju desiatovú škatuľku na dne šachty a pobral sa po rebríku späť hore, ale nech sa snažil akokoľvek, príklop odsunúť nedokázal. Nemal na to dosť sily. Nepodľahol však panike, vrátil sa dolu do kanalizačných chodieb. Povedal si, že keď sa

nemôže dostať von tou istou cestou, ktorou zišiel do podzemia, musí nájsť iný východ.

Pritisol si desiatovú škatuľku pevne k hrudi a vkročil do tunela ponoreného z väčšej časti do tmy. Prebrodil sa špinavou, odporne páchnucou odpadovou vodou sotva päťdesiat metrov, keď mu zo stropu tunela čosi spadlo na chrbát a zadrapilo sa mu do košeľ. Reflexívne sa načiahol za seba, schmatol to a odhodil čo najďalej. Keď tá vec dopadla za jeho chrbtom do vody, piskľavo zakvílila. Až vtedy Hunter uvidel, čo to je.

Potkan veľký ako jeho desiatová škatuľka.

Hunter zatajil dych a pomaly sa otočil tvárou k stene po svojej pravici. Hemžila sa potkanmi všetkých možných tvarov tiež veľkostí.

Roztriasol sa.

Veľmi opatrne sa otočil k druhej stene. Tam ich bolo ešte viac. A pokojne by odprisahal, že všetky upierali oči naňho.

Ani na chvíľu nepremýšľal, rozbehol sa a upaľoval odtiaľ, čo mu nohy stačili, kalná voda pri každom kroku striekala vysoko do vzduchu. Zhruba po sto päťdesiatich metroch dobehol ku kovovému rebríku, ktorý viedol k vyústeniu ďalšej šachty. Poklop ani tentoraz nepovolil. Vrátil sa do tunela a bežal ďalej. Po dvoch metroch narazil na ďalšiu šachtu a konečne sa naňho usmialo šťastie. Poklop hore bol napoly odsunutý. So svojou chudou postavou sa ľahko pretiahol cez medzeru von.

Tú desiatovú škatuľku s Batmanom, čo mu darovala mama, má dodnes. A od tých čias je poriadne nesvoj zakaždým, keď niekde vidí potkana.

Hunter zahnal nepríjemnú spomienku z detstva a sústredil sa na zadnú miestnosť mäsiarstva. Jediným jej ďalším vybavením bol pult z antikorovej ocele, na ktorom ležalo telo obete. Stál necelé dva metre od otvorených dverí do bývalej mraziarne. Hunter si ho najprv dôkladne prezrel z diaľky. Niečo mu na ňom nesesedelo. Bol neprírodzene vysoký. Keď zamieril baterkou k zemi, zistil, že má všetky štyri nohy podložené tehľami, čo mu pridávalo na výške zhruba tridsať až štyridsaťpäť centimetrov.

Na podlahe sa váľali špinavé handry, použité kondómy a odhodené injekčné striekačky, presne ako na policajných fotkách

z miesta činu. V miestnosti bolo prinajmenšom o päť stupňov teplejšie než vonku, Hunter cítil, ako mu po krížoch steká pot. Čím viac sa približoval k pultu, tým hlasitejší bol bzukot múch.

Hunter sa ani napriek muchám, príšernému smradu a dusivej horúčave nikam neponáhľal. Vedel, že forenzný tím odvieďol bezchybnú prácu, ale každé miesto činu dokáže poskytnúť oveľa viac než len prosté fyzické dôkazy. A práve na to mal on talent.

Už piaty raz obozretne obchádzal kovový pult. Zaujímalo ho predovšetkým, či obeť zabili priamo v tejto miestnosti, alebo či mäsiarstvo poslúžilo iba ako miesto, kde sa vrah zbavil mŕtvoly.

Rozhodol sa, že zaujme jej polohu.

Vyhupol sa na kovový pult, ľahol si presne tak, ako našli telo obete, a zhasol baterku. Ležal tam nehybne, nechal na seba pôsobiť okolité zvuky, zápach, horúčavu a tmu. Košeľa premočená od potu sa mu lepila na telo. Pripomenul si ženin pohľad z fotografií, jej vypleštené oči, tvár skamenenú od hrôzy.

Rozsvietil baterku, ale zostal ležať na pulte, pohľadom kĺzal po nápisoch, ktorými bol posprejovaný celý strop.

Po chvíli ho medzi nimi čosi zaujalo. Zažmúril na strop a posadil sa. Díval sa uprene na miesto priamo nad kovovým pultom. Stačili tri sekundy a došlo mu to.

„Kristepane!“ vytreštil oči.

8

Katia Kudrovová vyliezla z vane a zamotala si čierne vlasy siahajúce po plecيا do hebkého bieleho uteráka. Prepychovú kúpeľňu v byte na najvyššom poschodí luxusného obytného bloku v Západnom Hollywoode osvetľovali len vonné sviečky. Pomáhali jej uvoľniť sa. Po ničom inom dnes večer netúžila.

Katia práve dokončila svoje prvé americké turné s Losangeleskou filharmóniou, v ktorej hrala na pozícii koncertnej majsterky. Šesťdesiatpäť koncertov v šesťdesiatich piatich mestách v priebehu sedemdesiatich dní. Turné malo obrovský úspech, ale nabitý program ju totálne vyčerpal. Tešila sa na zaslúžený odpočinok.

Hudba vstúpila do Katiinho života už v útlom detstve, keď mala len štyri roky. Dodnes si živo pamätala, ako sedela starému otcovi na kolenách, keď sa ju snažil ukolísať k spánku pri Čajkovského *Husľovom koncerte D-dur*. Ona však ani na okamih nezatvorila oči, namiesto toho sa ihneď zaľúbila do tónov, ktoré počula. Nasledujúci deň jej starý otec daroval prvé husle. Katia však nebola rodený talent, naopak. Celé roky museli rodičia znášať trýznivé škreklavé zvuky, ktorými ich dcéra mučila počas nekonečne dlhých cvičení. Ale Katia sa nevzdávala, tvrdo na sebe pracovala a nakoniec začala hrať tak, že by jej tóny lahodili aj anjelom. Pred trinástimi mesiacmi sa po dlhšom pobyte v Európe vrátila do L.A., kde jej ponúkli miesto prvej huslistky v Losangeleskej filharmónii.

Katia vyšla z kúpeľne, na okamih sa pristavila pri veľkom

zrkadle v spálni a zadívala sa na svoj odraz. Tvár mala takmer dokonalú – veľké hnedé oči, malý nos, výrazné líčne kosti a plné pery ohraničujúce bezchybný úsmev. A postavu ešte aj v tridsiatke ako stredoškolská roztlieskavačka. Pozrela na seba z profilu. Na chvíľu stiahla brucho, očividne trochu pribrala. To má určite z tých nezdravých pokrmov núkaných na koktailových večierkoch, na ktorých sa musela zúčastňovať počas celého turné. Nesúhlasne zavrtela hlavou.

„Od zajtra znova diéta a fitko,“ šepala si sama pre seba a načiahla sa za ružovým županom.

Na nočnom stolíku zazvonil bezdrôtový telefón. Katia naň vrhla podozrievavý pohľad. Len veľmi málo ľudí poznalo číslo jej domácej linky.

„Haló?“ ozvala sa do slúchadla, keď to po piatom zazvonení konečne zdvihla. Prisahala by, že začula cvaknutie, akoby niekto zdvihol slúchadlo zároveň aj v pracovni, obývačke alebo v kuchyni.

„Ako sa má moja superstar?“

Katia sa usmiala. „Ahoj, oci.“

„Ahoj, dievčatko moje. Tak aké bolo turné?“

„Fantastické, ale nesmierne vyčerpávajúce.“

„To verím. Čítal som recenzie. Všetci sú z teba nadšení.“

Katia sa znovu usmiala. „Ani nevieš, ako veľmi sa teším na tie dva týždne, čo mám pred sebou. Žiadne skúšky, žiadne koncerty a hlavne žiadne večierky.“ Vyšla zo spálne a zamierila na galériu, pod ktorou sa nachádzala obrovská obývačka.

„Ale na svojho ocka si trochu času nájdeš, či nie?“

„Na teba mám čas vždy, oci, keď práve nie som niekde na turné. To ty si vždy taký zaneprázdnený, zabudol si?“ pripomenula mu.

Rozosmial sa. „Dobre, dobre, nerozmazávaj to. Vieš čo? Poznám podľa hlasu, že si fakt unavená, čo keby si išla dnes skoro spať a zajtra si zjždeme spolu na obed?“

Katia zaváhala. „A čo presne máš na mysli? Jednu z tých tvojich klasických rýchloviek – ‚Musím bežať, dáme si len nejaký sendvič na stojáka – alebo skutočný obed pri stole s troma chodmi a bez mobilov?“

Leonid Kudrov patril medzi najslávnejších producentov v Spojených štátoch. Obedy s ním zvyčajne netrvali dlhšie než polhodinu, čo Katia veľmi dobre vedela.

Nastalo krátke ticho a tentoraz si Katia bola istá, že sa v ňom ozvalo cvaknutie. „Oci? Si tam ešte?“

„Som tu, zlatíčko. A beriem možnosť číslo dva, prosím.“

„Myslím to vážne. Pokiaľ spolu pôjdeme na obed do reštaurácie, nebudú žiadne telefonáty a ty mi nezdrhneš už po polhodine.“

„Žiadne mobily, sľubujem. Zruším všetky popoludňajšie schôdzky. A výber reštaurácie nechám na tebe.“

Katiin úsmev bol tentoraz o niečo uvoľnenejší. „Tak dobre. Čo hovoríš na Mastro's Steak House v Beverly Hills? Zajtra o jednej. Môže byť?“

„Skvelá voľba,“ súhlasil otec. „Zarezervujem nám tam stôl.“

„A neprídeš neskoro, však nie?“

„Pravdaže nie, zlatíčko. Nenechám predsa čakať svoju superstar. Už musím končiť, mám tu práve jeden dôležitý hovor.“

Katia iba pokrútila hlavou. „Ako inak.“

„Dobre sa vyspi, zlatíčko. Uvidíme sa zajtra.“

„Tak zajtra, oci,“ rozlúčila sa a strčila telefón do vrecka župana.

Zišla po schodoch do obývačky a zamierila do kuchyne. Mala chuť na pohár vína, na niečo, čo by ju dostalo ešte viac do pohody. Vybrala z chladničky fľašu Sancerre. Práve lovila vývrtku v jednej zo zásuviek, keď telefón vo vrecku župana znovu zazvonil.

„Haló?“

„Ako sa má moja superstar?“

Katia sa zamračila.

9

„Nehovor mi, že to hneď aj rušíš, otec.“ Katia nebola dvakrát nadšená.

„Otec?“

Náhle si uvedomila, že hlas na druhom konci linky patrí niekomu inému. „Kto volá?“

„Tvoj ocko rozhodne nie.“

„Phillip, si to ty?“

Phillip Stein bol nový dirigent Losangeleskej filharmónie a Katiin súčasný milenec. Schádzali sa už štyri mesiace, ale tri dni pred koncom turné sa príšerne pohádali. Phillip bol do Katie zamilovaný až po uši a chcel, aby sa k nemu nasťahovala. Katia mala Phillipa rada, ich milenecký vzťah si užívala, ale určite ho neprežívala tak intenzívne ako on. Nebola pripravená viazať sa takýmto spôsobom, rozhodne nie teraz. Naznačila mu, že by možno nebolo zlé, keby si dali pár dní pauzu – aspoň zistia, ako na tom vlastne sú. Phillipa tým návrhom iba naštvávala, zúrila ako besný a v ten večer oddirigoval najhorší koncert svojej kariéry. Odvtedy spolu nehovorili.

„Phillip? Kto je Phillip? Tvoj priateľ?“ spýtal sa hlas.

Katia sa zachvela.

„Kto volá?“ spýtala sa znova, tentoraz ráznejšie.

Ticho.

Katia mala nepríjemný pocit, z ktorého sa jej ježili chlípky na šiji. „Počujte, asi ste vytočili nesprávne číslo.“

„To si nemyslím.“ Muž sa pobavene zasmial. „Vytáčam toto číslo každý deň už dva mesiace.“

Katia si s úľavou vydýchla. „Tak vidíte, predsa len máte nesprávne číslo. Bola som nejaký čas preč. Popravde, vrátila som sa až dnes.“

Na druhom konci bolo ticho.

„Nič sa nedeje, to sa stáva,“ dodala Katia srdečným tónom. „Pozrite, ja teraz zložím a vy skúste vytočiť to vaše číslo znova.“

„Ale ja volám celý čas správne,“ odvetil jej muž pokojne. „Skontrolovala si si už záznamník, Katia?“

Jediný telefón so záznamníkom v Katiinom byte sa nachádzal na druhom konci kuchynskej linky. Zakryla slúchadlo dlaňou a rýchlo prebehla k nemu. Až teraz si všimla blikajúcu červenú kontrolku. Šesťdesiat odkazov.

Katia zhíkla. „Kto ste? A kde ste vzali moje číslo?“

Znova smiech. „Som...“ Na druhom konci linky sa ozvalo cvaknutie. „... zrejme fanúšik.“

„Fanúšik?“

„Fanúšik, čo má svoje zdroje. A vďaka nim sa veľmi ľahko dostane k správnym informáciám.“

„Akým informáciám?“

„Viem, že si skvelá hudobníčka. Svoje husle od Lorenza Guadagniniho miluješ viac než čokoľvek iné na svete. Bývaš v ateliérovom byte v Západnom Hollywoode. Si alergická na arašidy. Tvoj najobľúbenejší skladateľ je Čajkovskij a rada jazdíš svojím krikľavo červeným kabrioletom Mustangom.“ Na okamih sa odmlčal. „A zajtra o jednej ideš na obed s otcom do Mastro's Steak Housu v Beverly Hills. Tvoja obľúbená farba je ružová, presne ako ten župan, čo máš na sebe, a práve si si chcela otvoriť fľašu bieleho vína.“

Katia stuhla.

„Tak čo povieš? Som dosť oddaný fanúšik, Katia?“

Katia inštinktívne šibla očami na okno v kuchyni, aj keď dobre vedela, že je príliš vysoko, aby ju cezeň niekto zo susedných budov mohol špehovať.

„Ale kdeže, nezízam na teba cez okno,“ dodal muž posmešne. Svetlo v kuchyni zhaslo a hlas, ktorý sa Katii prihováral, odrazu už nevychádzal zo slúchadla.

„Stojím priamo za tebou.“

10

Každú noc okrádala Huntera nespavosť najmenej o štyri hodiny spánku. Včera ich prebdel skoro šesť.

Problémy so spánkom začali krátko po tom, čo v siedmich rokoch prišiel o matku – vzala mu ju rakovina. Veľmi mu chýbala, celé noci prebdel osamote vo svojej izbe, bol príliš smutný, aby dokázal zaspáť, príliš vystrašený, aby zatvoril oči, príliš hrdý, aby plakal. Vyrastal ako jedináčik v pochybnej štvrti na juhu Los Angeles. Jeho otec sa druhý raz už neoženil a hoci mal dve zamestnania, výchovu syna zvládal sám len horko-ťažko.

Huntera trápili zlé sny. Aby ich zahnal, neprestajne zamestnával svoj mozog niečím iným – vrhol sa na knihy. Hltal jednu za druhou, akoby mu dodávali silu.

Hunter bol odjakživa iný. Jeho mozog už od detstva dokázal riešiť problémy oveľa rýchlejšie než mozgy všetkých ostatných. Keď mal dvanásť, riaditeľ jeho školy v Camptone inicioval sériu ústnych skúšok a testov, na základe ktorých prijali Huntera do Mirmanovej školy pre nadané deti na Mulholland Drive. Nastúpil tam rovno do ôsmej triedy.

Jeho schopnosti však prekračovali aj študijné osnovy vzdelávacieho zariadenia pre výnimočne nadaných žiakov.

Keď mal pätnásť, opustil Mirmanovu školu po tom, čo sfúkol jej štyri ročníky za dva roky, čím ohromil všetkých svojich učiteľov. S odporúčaniami zo všetkých strán ho prijali ako „mimo-